

De unde vin și ce îi mână în luptă pe apologeții LGBTQ? Originile și scopul Noii Revoluții Sexuale

SOCIAL

02/10/2018

 de RI online

O lume întunecată, luminată doar de rugurile pe care femeii oprimăte sunt arse de vii. Aceasta este lumea românească după Referendumul pentru Căsătorie, ne spune agenția de advertising Papaya într-un clip care a stârnit, pe bună dreptate, un val imens de critici. Ai spune că ne-am reîntors la vremea persecuțiilor anticreștine din primele secole d.H., când asupra creștinilor erau aruncate cele mai fantasmagorice acuzații – se spunea că ar face inclusiv sacrificii umane în cadrul ritualurilor. Pe baza acestor acuzații, creștinii erau dați la lei și, ei bine, arși de vii pe străzi.

Clipul realizat de Papaya deschide însă o temă importantă: nașterea unor distopii feroce și liberticide în care omul este controlat total și în care copiii sunt supuși unor experimente sociale. O privire documentată asupra istoriei recente ne arată, însă, că datele pentru instaurarea unor astfel de regimuri antiumane se regăsesc mai degrabă în istoria sinuoasă a activismului LGBTQ: asocierea cu bolșevismul, eugenismul și revoluția culturală de dată mai recentă care include și grupările pro-pedofilie. O precizare importantă: istoria de mai jos nu este despre persoanele cu practici homosexuale. Ele nu constituie un pericol pentru nicio societate. Este despre activismul LGBTQ, adică despre grupări care raționalizează și politizează aceste practici, le transformă în agende și în strategii de schimbare socială.

Sexuală (1928-1935), organizații care au promovat obiective precum educația sexuală, contracepția, dezincriminarea „sexualităților anormale”, precum și practici eugeniste. Liga a fost asociată, de asemenea, și curentelor neomalthusianiste care vedeau în creșterea demografică un fenomen negativ ce trebuie limitat. Figuri proeminente ale Ligii, ca Magnus Hirschfeld, medic german și activist, considerau că orientarea sexuală e înăscută, neputând, așadar, ține de alegere (subiectul nu e tranșat nici astăzi în lumea științifică), și că civilizația iudeo-creștină este un obstacol major în calea înțelegerii sexualității și a reformării acesteia. Ca președinte al organizației homosexualiste Comitetul Științific Umanitar, dar și al Societății Medicale pentru Știință Sexuală și Eugenism, încearcă o fuziune între Freud și Marx, lansând pentru prima oară și ideea că homosexualii reprezintă „un grup oprimat”.

Contextul apariției neomarxismului este următorul: după succesul revoluției bolșevice din Rusia din octombrie 1917, au loc revolta spartakistă din Berlin, înființarea Sovietului din Bavaria și a Republicii comuniste maghiare a lui Béla Kun în 1919, în același timp cu invazia Poloniei de către Troțki. Dar Armata Roșie este învinsă în Polonia în 1920, spartakiștii, Sovietul bavarez și guvernul lui Béla Kun sunt înlăturați (ultimul chiar de către Armata Regală Română ce a cucerit Budapesta la 4 august 1919, sub comanda generalului Gheorghe Mărdărescu), iar revoluționarii marxiști nu sunt susținuți nicăieri de clasa muncitoare oprimată. Acest fapt vine în contradicție cu teoria economică și politică a lui Marx privind unirea proletariatului sub stindardul marxismului. Soluția găsită pentru a depăși aceste eșecuri este un marxism amendat, „actualizat” noilor condiții istorico-politice.

Astfel, din analiza unor intelectuali precum Antonio Gramsci, Wilhelm Reich și Herbert Marcuse reiese că revoluția marxistă nu va triumfa la nivel global atâta vreme cât proletariatul va fi „contaminat” de creștinism, de morala și de relațiile de familie tradiționale. Și cât timp muncitorii și țăranii care ar trebui „eliberați” vor trăi într-o societate structurată pe principiile eticii iudeo-creștine. Antonio Gramsci scrie în faimoasele „Caiete din închisoare”: „Cât timp muncitorii au suflet creștin, nu vor răspunde apelurilor revoluționare”. Georg Lukács arată la rândul său: „Distrușterea revoluționară a societății este unica soluție”. Treptat, aceste filosofii politice neomarxiste s-au reflectat în schimbările dramatice ale stângii europene și liberalismului american, care au căpătat o turnură revoluționar-culturală, având în centru „drepturile gay”, și modificarea structurală a sexualității, familiei, moralității, foarte diferită de marxismul clasic ce avea în centru proletariatul și drepturile sociale (Pat Buchanan numește această turnură „marxism cultural” în „The Death of the West”, pe când alți autori paleoconservatori, ca Paul Gottfried, consideră că, de fapt, nu mai este nimic marxist în aceste ideologii ale noii stângi. A se vedea, în acest sens, „The Strange Death of Marxism: The European Left in the New Millennium”). Gottfried arată că acest nou marxism nu este animat de materialismul istoric, ci de „aversiunea față de civilizația creștină burgheză”.

Nedreptatea nu mai constă în oprimarea proletariatului de către burghezia exploatatoare, ci în oprimarea tuturor indivizilor de către o civilizație iudeo-creștină care reprimă pulsunile sexuale prin tabuuri și legi restrictive. Soluția este, pur și simplu, distrugerea acestei civilizații iudeo-creștine, revoluția permanentă, liberalizarea radicală și abolirea tuturor normelor ce îngădesc manifestarea instinctelor și a pulsuniilor sexuale. Printre categoriile cele mai reprimare regăsim, în această viziune, minoritățile sexuale.

Căsătoria „burgheză” față cu Lenin și... Hitler

Noua revoluție sexuală își are rădăcinile și în Revoluția senzualității, teoretizată de însuși Vladimir Lenin. Într-un schimb de scrisori între Lev Troțki și Vladimir Lenin citim următoarele: „Fără îndoială, opresiunea sexuală este principalul mijloc de înrobire a omului. Atâta vreme cât există această opresiune, nu poate fi vorba de adevărata libertate. Familia, ca instituție burgheză, și-a trăit complet traiul. Trebuie spus mai mult despre asta muncitorilor...”. Lenin răspunde: „Și nu numai familia. Toate interdicțiile cu privire la

Lenin emite decretul „Cu privire la abolirea căsătoriei” și „Cu privire la căsătoria civilă, copii, și despre modificarea actelor de stare civilă”. Potrivit acestor decrete, „uniunea sexuală” (care înlocuia „uniunea prin căsătorie”) era posibil să se încheie rapid și să se desfacă la fel de ușor. Pe lângă faptul că este abolită „tirania căsătoriei”, sunt dezincriminate și promovate avortul, relațiile homosexuale, „amorul liber” în grup, și alte practici sexuale extreme. În 1918, la Petrograd defilează o paradă a lesbienelelor, care aniversază un an de la decretul „Cu privire la abolirea căsătoriei”. Troțki notează în memoriile sale că Lenin a afirmat cu satisfacție la auzul acestei vești: „Țineți-o tot așa, tovarăși!”. Pe unele pancarte se putea citi: „Jos cu rușinea!”. La începutul anilor 1920 se observă o creștere a nașterilor de copii în afara căsătoriei – în 1923, de exemplu, cel puțin jumătate din copiii născuți la Moscova erau născuți în afara căsătoriei, iar în orașele mari cuplurile (o formă de parteneriat civil) alcătuiau majoritatea.

Este interesant că tovarășul Lenin avea concepții similare în privința familiei „burgheze” cu Hitler, reprezentantul celuilalt pol extremist. „Căsătoria, așa cum este practică în societatea burgheză, este în general ceva împotriva naturii”, credea el. Hitler nu suporta „prejudecățile” legate de sexul în afara căsătoriei. Era un adept al căsătoriei „romantice”, privilegiind drept unică motivație a unirii atracția reciprocă („iubirea”, angajamentul fiind mai puțin important). Nu era de acord cu regula catolică privind divorțul și în general cu creștinismul când venea vorba despre căsătorie: „Pentru noi, catastrofa este că suntem legați de o religie care se revoltă împotriva tuturor bucuriilor simțului”. De asemenea, Hitler era adeptul confiscării copiilor din cadrul familiilor nefericite și al eutanasierii copiilor născuți cu handicapuri neuromotorii/mintale.

Ce mai este și Queer?

Nu demult, unul dintre reprezentanții organizațiilor LGBTQ din România afirma că a sosit timpul unei „revoluții Queer”. Ce este mai exact acest Queer care întrecește acronimul LGBT?

Identitatea Queer duce mai departe mânia față de orice dat al firii și idee de „normalitate”, încât unii clasici ai curentului predică inclusiv ura pentru constructul „copil”. Dintr-un articol de pe portalul „Critical Theory” aflăm mai multe detalii: Queer înseamnă ștergerea, dizolvarea constructelor „femeie”, „bărbat” și „normal”, dar chiar și depășirea identității de gay. Cum așa, veți spune? Pentru că filosofia Queer înseamnă forțarea oricăror limite, destabilizarea tuturor normelor sexuale (până la ce limită? – ne întrebăm?; există vreo limită?). Queer înseamnă să refuzi până și limitarea prin normare a identității gay, adică limitarea la acele „drepturi gay” obținute și codificate în prezent – parteneriat, căsătorie, adopție. Pentru că filosofia Queer înseamnă mult mai mult – e adevărata revoluționare a comportamentelor și relațiilor sexuale.

Iată, de pildă, ce regăsim într-o carte fundamentală a curentului, „No Future” („Niciun viitor”): a fi Queer înseamnă să urăști copilăria – sau, în termenii autorului, să urăști constructul „copil”. Așadar, nu doar genul este un construct, ci și copilăria. În cuvintele lui Lee Edelman, „queerness, for contemporary culture at large as for Philadelphia in particular, is understood as bringing children and childhood to an end”; în traducere: fenomenul queer, pentru cultura contemporană în general și pentru Philadelphia în particular, este înțeles drept a aduce un sfârșit pentru copii și pentru copilărie.

Legături primejdioase. LGBTQ + activismul pedofil = LOVE

În articolul despre „Homosexualitate” de pe portalul Stanford Encyclopedia of Philosophy se arată că includerea „sexului transgenerațional” pe agenda ideologiei LGBTQ rămâne o „întrebare deschisă”. Dintr-un articol publicat de Der Spiegel aflăm că alianțele dintre grupările gay și unele grupări de pedofili s-au manifestat până în trecutul recent. Până nu demult, ILGA (internaționala gay din care face parte și

---

(anunțată în urma presiunii mediului academic și întrucât pedofilia este, încă!, pedepsită de lege în România), în cadrul „Lunii istoriei LGBT”, la Facultatea de Sociologie a Universității București.

Într-un studiu din anii '90 („The Pattern of Sexual Politics. Feminism, Homosexuality and Pedophilia”, Harris Mirkin, în *Journal of Homosexuality*, Volume 37, 1999 – nr. 2) se puneau pe același plan, prin raportare la pattern-urile politicilor sexului, feminismul, mișcarea gay și pedofilia. Dacă în cazul feminismului și homosexualității, ne explică autorul, s-a trecut de la faza ignorării subiectelor gender și gay din agenda politică și a exilării lor din atenția publică de către grupurile dominante, către faza disputării și revendicării de drepturi și privilegii, pedofilia s-ar afla încă în prima fază, cea a negării și a ignorării.

Autorul, profesor universitar, argumentează că, în chestiunile sexuale, se confruntă două perspective: de o parte avem esențialismul sau naturalismul, care tratează comportamentul sexual raportându-l la norme pe care le derivă dintr-o reclamată ordine naturală, iar de cealaltă parte avem constructivismul social, cei care consideră aceste comportamente nu ca „naturale” sau, dimpotrivă, „nenaturale”, ci ca niște construcții culturale/sociale. Cu alte cuvinte, dacă un esențialist consideră homosexualitatea ne-naturală, constructivistul va ataca această definiție, considerând-o și expunând-o drept un construct cultural și social al cărui singur scop este marginalizarea unor grupări minoritare.

Studiul continuă afirmând că aceeași logică se aplică și în cazul pedofiliei, considerând că un termen precum „molestarea minorilor” (child molestation) este, la rândul său, un concept cultural și de clasă. Ideea este că și amatorii de „intimitate intergenerațională” pot aspira la statutul de categorie politică, pot scoate sexul din categoriile sale încă naturalizate pentru a-l politiza total, urmând același pattern de afirmare ca mișcările feministe și gay.

Autorul deplânge, de asemenea, faptul că unele grupări feministe s-au alăturat curentelor anti-pedofile din America, în timp ce, de exemplu, țări precum Olanda sau alte țări nordice, unde vârsta consimțământului a scăzut și gradul de acceptare socială a relațiilor sexuale adult-copil este mai mare.

Cineva s-ar putea întreba dacă nu o fi ceva izolat. Poate între timp oamenii s-au mai delimitat.

În „*Journal of Homosexuality*”, un alt autor documentează maniera în care principala organizație gay din Danemarca, Cultural and Recreational Center (COC), a integrat în scopurile sale pedofilia, obținând chiar o stopare a opresiunii pedofililor, în mare parte tocmai din cauza eforturilor COC. Autorul spera ca, procedând astfel, COC să lărgască ideea de identitate gay (Theo G.M. Sandfort, „Pedophilia and the Gay Movement”, *Journal of Homosexuality* 13(2-3):89-110, 1987).

Alți autori deplâng abandonarea idealurilor liberalizării sexuale prin abandonarea NAMBLA (organizație scoasă, între timp, în afara legii) de către ILGA. Acest abandon este descris ca o „dispariție a idealurilor eliberării gay”, implicând, astfel, că renunțarea la legalizarea pedofiliei ar echivala cu renunțarea la eliberarea/emanciparea persoanelor gay. (David Paternotte, „The International [Lesbian and] Gay Association and the question of pedophilia: Tracking the demise of gay liberation ideals”, *Sexualities* 17(1-2):121-138, 2014).

Toate aceste citate sunt preluate din reviste validate, din motive care ne scapă, de lumea academică apuseană. Ele nu sunt simple opinii ale unor activiști LGBTQ mai radicali, sunt idei dominante în curentele și grupările activiste pro-gay. Lucrul este recunoscut deschis, de altfel, în *Stanford Encyclopedia of Philosophy*, unde întâlnim această observație: „Teoreticienii Queer susțin de obicei că unul dintre avantajele termenului «queer» este acela că include în mod implicit transsexuali, sado-masochiști și alte

---

distincție”.

Așadar, în limbajul și în filosofia Queer este subminată orice distincție între normal și anormal. Deoarece sunt atacate chiar esențializarea și naturalizarea comportamentului uman/sexual. Și dacă o pornești pe această pantă, nu mai ai cum să stabilești granițe și distincții decât în mod artificial și pe termen scurt. Astfel, odată deschis frontul contestării naturii umane și a normelor derivate aplicate asupra relațiilor sexuale, limitele re-puse vor fi întotdeauna artificiale, construite, fluide, așadar vor fi, în fapt, limite ideologice și politice. Ceea ce e chiar mai nociv decât ipotetica legalizare a pedofiliei, deoarece elimină definitiv orice fel de reper comun cu privire la ce este și ce nu este permis.

Nu este vorba, așadar, DOAR despre căsătorie, legalizarea adopțiilor pentru persoanele de același sex, a parteneriatelor civile în trei sau mai mulți parteneri în cazul ideologiei care animă grupările LGBTQ. Nu este vorba DOAR despre familie, și nu este vorba despre niște privilegii reclamate sub formă de drepturi, ci este vorba despre o viziune asupra lumii. Este vorba despre construirea unei lumi noi – și a unui OM NOU, ce va trăi într-o „Minunată Lume Nouă”, a unui totalitarism fără rest.

Cătălin Sturza

Anghel Buturugă